

„N-aș fi crezut că m-aș putea îndrăgosti de primul străin care-mi va intra în casă. Un pahar cu vin, o melodie romantică și o bătaie în ușă la miezul nopții. În acest decor l-am cunoscut pe el... pe David Antonov.

Este bărbatul care m-a învățat să mă eliberez de trecut și să-l iubesc doar pe el. E egoist! Vrea să fie dependentă de prezența lui. Când cad, David e acolo pentru a mă ridica și îmbrățișa, redându-mi puterea de a continua. Când am nevoie de dragoste, mi-o oferă de îndată, necondiționat. De-ar ști cât de goală mă simt în lipsa lui!,,

Adele,

„Ascund un mare secret față de femeia pe care o iubesc la nebunie, dar sunt obligat să duc lupta aceasta până la capăt. În fiecare zi mă trezesc în același pat cu ea, rugându-mă ea la finalul călătoriei să rămânem împreună, iar dragostea noastră să depășească orice obstacol. Fără ea sunt un nimeni. Am nevoie de Adele, așa cum plămânii sunt dependenți de aer. Care dragostea ne va salva?”

David,

ANNE K. JOY

ANNE K. JOY
Dragoste în 30 de zile

DRAGOSTE
ÎN 30 DE
ZILE

ANNE K. JOY

**DRAGOSTE în
30
de ZILE**

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2016 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiare, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

„De ce? De ce el? De ce eu?”

ADELE

Ziua #1

E târziu, dar nu suficient încât să nu deschid sticla cu vin roșu și să servesc două pahare din conținutul dulce. Vreun motiv? Nu unul special, dar suficient de multe în onoarea cărora să închin la fiecare înghițitură.

Privesc spre stradă și abia dacă zăresc câteva mașini trecând alene. În rest, nu-i nimeni care să se plimbe fericit sub cerul lipsit de stele, dar întunecat. Mă uit la blocul din față, căutând oameni și lumini, dar nu văd nimic care să aducă a bucurie. Constat că nu doar eu sunt nefericită, ci și restul persoanelor. De ce orice început trebuie să fie trist?

Deschid larg geamurile balconului și iau loc imediat pe pardoseala rece. Îmi așez picioarele încrucișate sub mine, iar în mână țin paharul înalt, dar plin cu vin. Nu, nu sunt o aristocrată doar să îi murdăresc pereții de cristal cu lichidul roșu cum îmi este sângele, ci îl umplu zdravăn. Bunica spunea să privesc partea bună a lucrurilor sau partea plină a paharului, dar am învățat singură că oricât ai analiza jumătatea plină, totul este umbrat de cea goală. Pe scurt, am decis să nu mă mulțumesc cu mai puțin. De aceea și cântarul are o limită, pentru că e făcut să cântărească atât cât îi este dat. De ce să pun mai puțin pe el? De ce să spun „mulțumesc” pentru frimituri? Și acum vine partea care mă arde pe dinăuntru: de ce să nu mor singură dacă nu mă

DRAGOSTE ÎN 30 DE ZILE

mulțumesc cu cât primesc? De-asta beau acum... pentru că sunt solitară și disperată.

Mă scol în fiecare zi și întind o mână pe partea goală a patului, iar în loc de „bună dimineța” mi-am inventat propriul salut matinal.

— Pe dracu’! Iar mă trezesc visând la un bărbat lângă mine.

Da, chiar așa, mă salut singură. Apoi îmi pregătesc două căni de cafea pe care le îndulcesc cu lapte degresat și simt că dimineța începe mai promițător. Mă întreb, de ce beau exact două căni? Pesemne consum și porția lui „Inexistent”, adică a bărbatul visurilor mele. Și de ce naiba orice beau trebuie să fie degresat? Ah... teama kilogramelor în plus. Dar nimănui nu-i pasă dacă am aripioare sau abdomen umflat, din moment ce sunt SIN-GU-RĂ!

Mă apucă nostalgia, disperarea și depresia când mă gândesc cât sunt de singură. Tristețe, vin și muzică lentă de dragoste, o combinație din calea căreia trebuie să fugi. Mai iau două guri din paharul meu care începe să fie tot mai gol și îmi promit ca începând de mâine să nu mă mai ating de alcool. Cel mai probabil nu o s-o mai fac, dar în seara asta beau ca să uit de singurătate și de numărarea absurdă a kaloriilor. Culmea, când vreau să mă îmbăt, nu-mi iese după cum am plănuit sau senzația întârzie să își facă apariția.

Mă ridic cu grijă. Este încă martie, dar simt că am înghețat de frig, că picioarele îmi sunt ca două sloiuri de gheață. Dar... poate că de vină este gresia pe care-mi țin tălpile. Intru în dormitor, las sticla și paharul pe noptieră, apoi mă întind pe pat. De aici, din camera întunecată, pot să simt cum adie vântul dinspre balcon, însă nemaiaivând puterea să-mi provoace vreo răceală neplăcută.

Și totuși, dintr-odată îmi vine ideea că trebuie să ies din casă, că ceva mă așteaptă dincolo de ușa metalică. Clatin din cap și-mi spun că din pricina vinului am început să o iau razna.

— Nu ies nicăieri! Rămân întinsă pe patul ăsta.

Însă nici nu am apucat să termin ce aveam de spus, că am și auzit o bătaie ușoară în ușă.

— La ora asta? m-am întrebat în șoaptă.

M-am ridicat în picioare și am mers pe vârfurile degetelor până la vizor. Așa procedam de fiecare dată când voiam să văd cine era de cealaltă parte, neștiind dacă să-i deschid sau nu. În cazul ultimei variante, măcar nu-l lăsam să știe că sunt acasă și că refuz să-i descui ușa.

Mi-am apropiat chipul de micul ochean din sticlă și am privit. Înalt, șaten închis, ten deschis la culoare, îmbrăcat la costum, iar alături avea un geamantan.

— La dracu'! am înjurat șoptit.

Mona, colega mea de cameră, mă anunțase că vărul ei vine în oraș pentru o vreme și că va locui cu noi. Mă asigurase în repetate rânduri că este un tip de treabă, că nu trebuie să mă sperie gândul că va trăi în același apartament și că nici nu o să-i simt prea tare prezența. Nu am putut să o refuz nici măcar o singură dată, deși ardeam pe dinăuntru să-i spun că pentru nimic în lume nu-mi doream un străin în casa noastră. Mai ales că timp de două săptămâni, Mona era plecată în vacanță împreună cu iubitul ei. Și nu oriunde, tocmai în Canada.

Am înghițit în sec și am deschis ușa fără să mă grăbesc. Îmi doream să nu fi băut tot acel vin, să fiu lucidă, dar al naibii chiar în aceste momente își făcea efectul. Picioarele îmi amorțeau.

DRAGOSTE ÎN 30 DE ZILE

— Hei, mi s-a adresat pe un ton scăzut pentru a nu trezi toată scara. Sunt David, vărul Monei.

Politicos mi-a întins mâna, dar la cum tremura a mea, am ales să las bunele maniere la final. Mai bine să mă creadă nesimțită decât alcoolică.

— Nu trebuia să vii mâine? l-am întrebat cu ironie, încercând să nu mă dau de gol în ce stare mă aflam.

Și-a îndoit una dintre mâini și a privit la ceasul metalic.

— Ghici ce?! Este ora unu fără douăzeci. În consecință, am sosit în ziua în care ți-a spus Mona.

Ce stupidă sunt! mi-am zis în gând. Și ca să nu continui să dau din paharul cu apă în baltă, din baltă în lac și din lac în ocean, mi-am înghițit cuvintele și i-am făcut semn să intre.

— Îmi cer scuze, am redeschis discuția după ce el și geamantanul său mare au pășit pe holul apartamentului. Atâta tot că mă așteptam să ajungi la o...

— Oră mai rezonabilă, mi-a furat el cuvintele. Însă am venit cu avionul, iar de la aeroport am tot schimbat mijloace de transport și iată-mă ajuns la o oră nefavorabilă.

Acum chiar regretam că fusesem ironică. Intuiam că trebuie să-i fie foame după atâția kilometri parcurși, însă mai tare îmi era teamă că poate-i vreun mofturos și că nu o să-i placă ce am prin frigider.

— Dacă îți este foame... aș putea să-ți pregătesc o omletă, m-am oferit repede, gândindu-mă că orice năzuros ar mânca una.

— Hmm, aș prefera să lăsăm asta pe mâine dimineață. Momentan mă simt răpus de oboseală, Adele.

Îmi știa numele, fapt care m-a șocat și fără să vreau mi-am îngustat privirea.

— Poți să-mi arăți care va fi camera mea?

Privea spre dormitorul meu de unde răsărea lumina de la ecranul laptopului, însă direcția era greșită pentru domnul înalt, cunoscut drept David.

— Chiar în spatele tău, i-am tăiat de îndată elanul spre orice gând nebun ar fi putut avea.

Și-a ridicat valiza, mi-a urat noapte bună și din doi pași făcuți, m-a lăsat singură pe holul care făcea legătura între camerele noastre, baie și bucătărie. Aș fi strâns-o de gât pe Mona dacă aș fi avut-o în fața mea, gândindu-mă câte zvonuri se vor auzi pe scările blocului. Eram convinsă că toți urmau să mă creadă o târfă, dar mai bine așa decât altfel. Ce puteai să consideri despre o fată care locuia cu o altă tânără extrem de atrăgătoare, și care niciodată nu se întâlnește cu vreun băiat. Mai mult decât atât, Mona cu firea ei zvăpăiată, mă ținuse de mână când ieșisem la un moment dat din bloc. Nu ne întâlnisem decât cu vreo două vecine care sper că n-au înțeles altceva decât că suntem bune prietene.

Ziua #2

Cu o seară în urmă, victorioasă dădusem gata sticla cu vin, ceea ce mă face să cred că de acolo mi se trage durerea de cap. Mi-am zis că dacă David e vreun criminal sau violator, să fiu atât de beată încât să nu conștientizez.

Încă sunt în viață și alene mă ridic din pat. Îmi caut rochia și sutienul pe jos și le găsesc aruncate lângă fotoliul îmbrăcat în imitație de piele. Le îmbrac, apoi mă strecor în baie, stresată fiind de întrebarea „Oare ce face David?”. Din fericire pentru mine, baia se află imediat lângă camera mea, așa că nu-mi fac griji că el mi-ar putea auzi mișcările.

După ce mi-am curățat tenul, l-am hidratat și m-am machiat cu puțin fond de ten în nuanța porțelan, dermatograf, rimel și un ruj nude, m-am apucat să pregătesc omleta și cafeaua.

Am pus apă în ibric, am presărat patru lingurițe de cafea și am lăsat-o să fiarbă la foc mic. Am scos cinci ouă din frigider și le-am spart într-un castron. Trei dintre gălbenușuri le-am aruncat, căci lupta continuă împotriva kilogramelor mă învățase că nu-s sănătoase pentru siluetă. Doar cu un praf de sare le-am bătut, apoi le-am trântit în tigiua încinsă din ceramică. Nici strop de ulei.

— Ce viață! Sunt nevoită să mănânc mai mereu fără gust.

Când omleta s-a copt pe ambele părți, am scos-o din tigaie și am așezat-o pe un platou. În acel moment, ușa de la bucătărie s-a deschis în spatele meu. Simt un nod în gât, iar membrele mi-au amorfizat temporar.

— Bună dimineața!

L-am auzit dregându-și vocea.

— Bu-ună dimineața! i-am răspuns, aruncându-i o privire peste umăr.

— Se simte mirosul de cafea proaspătă chiar din camera alăturată. M-am gândit că poate ai o ceașcă și pentru mine.

Tipul era enervant de politic. Admit acest aspect, deși nu-mi face plăcere. Încă îmi doresc s-o sun pe Mona și să-i spun vreo două.

— Da... sigur. Ia un loc la masă.

Dacă el era drăguț cu mine, la fel trebuia să mă comport și eu.

Am luat un alt vas mic de porțelan și o farfurie din unicul set de cești de cafea pe care-l aveam, i le-am așezat cu eleganță în față, apoi am turnat pentru amândoi lichidul aromat.

Cu câteva ore în urmă îl întrebasesm dacă să-i pregătesc ceva de mâncare și poate că din amabilitatea cu care începea să mă copleșească, îmi spusese s-o lăsăm pe următoarea dimineață. Privea cu jind spre mizera mea omletă pentru dietă, așa că am scos un șervețel, o furculiță și câteva felii de pâine și pentru el.

— Dacă vrei, aș putea să-ți pregătesc una mai bună, i-am spus. Asta este mai mult coaptă decât prăjită, iar gustul nu e cel mai plăcut. De fapt... nici nu prea are așa ceva.

Mi-a zâmbit atât de frumos, încât mi-am simțit și inima înseninându-se.

— Stai liniștită! Alții mănâncă pâine uscată pentru că nu au altceva, deci mă mulțumesc cu ouăle astea coapte.

Glumea, evident, însă eu i-am zâmbit fără să vreau.

M-am așezat în fața lui și amândoi am început să luăm micul dejun.

— Ce planuri ai pentru astăzi? m-a întrebat David.

— Fiind sâmbătă...

Am luat o pauză, pentru că aproape niciodată nu știam ce am de făcut, exceptând faptul că de luni și până vineri petreceam opt ore la locul de muncă.

— O să fac puțină curățenie prin casă, o să spăl rufele și poate o să pregătesc o tavă cu biscuiți.

— Te pot ajuta?

L-am privit ca o tâmpită, rugându-mă să nu-și dea seama. Mona căuta orice pretext ca să iasă din casă în fiecare zi de sâmbătă. Nu-i plăcea să facă treburile casnice, iar de fiecare dată sfârșeam prin a mă ocupa singură de ele. De această dată, un bărbat voia să aspire sau să ștergă praful.

— Ăăă...

Da, nu știam ce trebuia să-i spun.

— Nu e nevoie. În câteva ore o să termin totul.

— Măcar lasă-mă să te ajut în spațiile pe care le folosim amândoi. Oricum nu am nimic de făcut astăzi. Poate spre seară o să mă ocup de proiectul pe care trebuie să-l termin până luni.

— Mona mi-a spus că ești arhitect.

Mi-a aprobat, dând din cap.

— O firmă de aici m-a angajat să le proiectez noul sediu, iar dacă îmi iese bine și vor fi mulțumiți de munca mea, în următorii doi ani o să continui să lucrez pentru ei.

Înțelegeam că era un proiect important pentru el.

— De aceea am venit de la Cluj la București. De la un aeroport la altul, iată-mă la Pitești.

— Dar nu ai accent!

Dacă tot venea din Nord-Vestul țării, mă așteptam să aibă accent, dar dimpotrivă.

— Liceul și facultatea le-am absolvit la București, iar anii petrecuți aici m-au ajutat să renunț la pronunția respectivă. Am locuit împreună cu Mona și părinții ei, a precizat David, înțelegând de ce colega mea de apartament se gândise să-l aducă și în locuința noastră. Dar tu? Ce ai studiat și în ce domeniu lucrezi?

A urmat o discuție lungă după ce i-am spus că am studiat jurnalismul și că lucrez în același domeniu, dar ca fotograf și uneori ca redactor. Dintotdeauna îmi dorisem să fiu reporter, să merg pe teren, să adresez întrebări, să aflu informații și să le dau spre redactare. Însă nu-mi fusese ușor să ocup postul pe care-l aveam acum, iar cel de reporter îmi era de-a dreptul imposibil în următorii ani.

Ziua mi s-a părut mai scurtă ca niciodată, din cauza prezenței lui David. Am glumit de câteva ori în timp ce făceam curățenie împreună, căci s-a încăpățânat mai tare ca un berbec și nu m-a lăsat să fac nimic de capul meu. M-am simțit jenată, știind că venise de câteva ore și deja se implica în treburile casnice de parcă ar fi apucat să facă mizerie. Nu puteam să-l refuz de un infinit de ori.

După ce am terminat, ne-am întors în locul în care ne începuserăm dimineața, adică în bucătărie. David mi-a cerut să mă așez pe scaun și să-l privesc cum face cafeaua. A luat teancul cu reviste de gătit și mi le-a așezat în față.

— Ai zis că vrei să faci biscuiți, mi-a reamintit el.

Am râs din pricina modului în care îmi vorbise și înmânase toate acele reviste de bucătărie.

— Da, dar nu de aici.

— Și atunci? a întrebat nedumerit.

— O să caut rețeta pe internet și o să-i pregătesc cu făină specială și îndulcitori naturali.

David a ridicat mâna dreaptă și a scuturat-o în aer.

— Să nu mai aud de preparate dietetice. Nici nu ai kilograme în plus, așa că nu-ți înțeleg obsesia pentru mâncarea coaptă și fiartă fără condimente și ingrediente din belșug. Fă-mi pe plac și hai să gătim ceva... „normal”?!

L-aș fi îmbrățișat pentru discursul frumos de încurajare, însă nu puteam. Tânjiseam după aceste cuvinte rostite de un bărbat. Să mi se spună că nu arăt rotundă ca un dovleac și să mi se ceară să mănânc ca un om normal. Eram obosită să-mi mai trăiesc viața de rahat și aveam nevoie de culoare și entuziasm pentru a merge mai departe.

După ce a pus cafeaua să fiarbă, a început să cotrobăie prin dulapuri și să scoată ingredientele necesare pentru biscuiți. Gemul, stafidele, nucile, ciocolata, untul pe care-l ținusem două ore la temperatura camerei, făina albă și nu cea din tărațe, ouăle, esențele de vanilie, zahărul și nu Xylitolul, sarea și praful de copt mi-au fost întinse pe masă. Adoram să-l privesc secundă cu secundă, oferindu-mi niște sentimente stranii. Habar nu aveam în ce stare mă adusese David în mai puțin de douăzeci de ore, dintre care vreo nouă le dormisem separat. Și totul din cauza felului său de a fi.

A turnat cafea în două căni de această dată. Amândoi aveam nevoie de multă cofeină. Apoi a scos două boluri mari, un sucitor și o paletă de lemn.

— Cred că nu lipsește nimic, mi s-a adresat nesigur, făcând referire la ingredientele pentru biscuiți. Îmi amintesc că așa-i făcea bunica.

— Și a mea la fel. Lasă-mă să le frământ eu, iar tu te poți ocupa de forme și copt.

Aproape că-l rugasem, pentru că-mi plăcea să frământ, să bag mâinile în coca moale, să o întind, apoi să o strâng din nou la un loc și tot așa vreme câteva zeci de minute. În tot acest timp, David și-a băut cafeaua și m-a privit cu atenție cum modelam aluatul în mână, antrenându-mă totodată la discuții despre locul meu de muncă și prăjind puțin miez de nucă.

— Sunt surprins că am găsit la tine atâtea ingrediente calorice.

— Nu sunt ale mele, ci ale verișoarei tale care orice, oricât și oricând ar mânca, rămâne la fel de subțire ca un semn de carte.

David a izbucnit în râs la remarca mea.

— Mona nu ar fi râs dacă i-aș fi spus asta, l-am tachinat eu.

— Dar nici nu s-ar fi supărat.

— Hmm... ai dreptate. Aluatul este gata. Poți să-l modelezi după cum consideri de cuviință.

David s-a apropiat, venind în spatele meu și lăsând cel mult doi centimetri distanță între noi. Îl puteam simți cum respiră, suflarea lui atingându-mi pielea goală dintre gât și umăr. În pânțele am simțit o zvâcnire urmată imediat de valuri de căldură. Prin minte mi-a trecut o imagine pentru care ar fi trebuit să-mi dau două palme peste obraji fierbinți. Parcă-i și simțeam brațele cum îmi înconjurau talia, trăgându-mă apoi spre el și lăsându-mă să-i simt penisul erect.

În gând mi-am spus că sunt penibilă și m-am rușinat din pricina aceluia vis care nu durase mai mult de două secunde.

DRAGOSTE ÎN 30 DE ZILE

Am înghițit în sec pentru a înlătura nodul deranjant pe care-l simțeam în gât, apoi m-am dat la o parte pentru a-i face loc lui David.

Au urmat minute bune de tăcere, căci nu mă simțeam demnă să-i mai vorbesc. Nu eram nici măcar amici, iar din cauza singurătății începeam să mă agăț de el ca de un bărbat căruia aș fi vrut să-i cer să mă ducă într-unul dintre dormitoare.

Ceea ce mă măcina pe dinăuntru nu aș fi putut să exprim în cuvinte. Eram rușinată și atât.

Ziua #3

În ciuda faptului că zorii zilei îndrăzniseră să-și facă apariția, continuam să mă simt dezamăgită de mine. Din nou trebuia să dau ochii cu David și știam că de acum înainte trebuia să-l ocolesc cât mai mult cu putință. Mai fusesem îndrăgostită în adolescență... o dragoste neîmpărtășită, evident. Suferisem mult și plânsesem ani la rândul pentru că știam că nu o să fie al meu niciodată. Eram o copilă nătângă și poate că era firesc să trec printr-o asemenea experiență, îndurând acea durere interioară cu stoicism. Mă temeam să nu se repete episodul.

Aș vrea un bărbat care să mă iubească la fel de mult pe cât l-aș iubi eu. Și totuși, David ar fi dezastrul meu. Niciodată nu s-ar uita la mine. El, un arhitect cu un viitor măreț înainte, avea nevoie de o femeie care să-i semene, nu doar fizic, prin frumusețe, ci și la capitolul carieră. Ori eu sunt un Nimeni de sex feminin.

După ce m-am întors de la baie, am îmbrăcat o pereche de blugi, un pulover, geaca din piele ieftină, mi-am încălțat perechea de adidași cumpărată toamna trecută, apoi am ieșit tiptil pe ușă.

Înainte să adorm, cu o seară în urmă, mă gândisem ce aș putea să fac într-o zi de duminică pentru a-l evita pe

David. Concluzionasem că nu aveam încotro decât să mă plimb prin parcurile orașului.

Dar ce destin crud! David era jos, verificând căsuța poștală. Aș fi derulat filmul înapoi, alegând să petrec trei minute în plus între două etaje până când el ar fi dispărut de acolo.

— Hei, a spus cu entuziasm în glas. Bună dimineața!

— Bună dimineața, i-am răspuns la rândul meu.

Nu trebuia să par supărată și nici să-i arăt că sunt pe punctul de a mă îndrăgosti de vărul Monei sau mai bine zis, de noul meu coleg de cameră. Simțeam fluturi în stomac chiar și în această dimineață, când dădusem nas în nas cu „lupul cel rău”. Știam din experiență că sunt primele simptome ale dragostei.

— Ieși la o plimbare?

— Ăă... Da.

— Perfect, mi-a spus în timp ce-și închidea geaca. Și eu. Venisem să văd dacă Mona mi-a trimis ceva, apoi urcam în apartament și așteptam să te trezești ca să te invit în oraș.

I-am zâmbit larg și fals, spunându-mi în gând „La naiba cu tine, David! De ce trebuie să-mi faci asta?”.

— Sigur, i-am rostit în schimb. Se pare că nu mai este nevoie să pierzi timpul așteptându-mă. În loc să faci asta, putem să ne plimbăm împreună.

Da, eram din nou ironică pentru că știam că destinul juca murdar cu mine. Nu mi se părea corect că urmam să fiu aruncată curând într-o nouă vârtoare a depresiei.

— Să mergem!

Mi-a oferit brațul stâng și m-a îndemnat să mi-l strecur pe al meu după al lui. Nu puteam să fiu mai penibilă decât eram deja, așa că am procedat instinctiv după cum îmi ceruse. Era prima noastră atingere. Ar fi fost piele pe piele

dacă nu am fi avut gecile pe noi. Deși era finalul lunii martie, era suficient de cald încât să nu îmbraci haina de iarnă, însă destul de rece să tremuri ușor pe sub cea de primăvară. Totuși, de la începutul lunii renunțasem la haina groasă de fâș în favoarea celei de piele.

Fiori dulci mă cuprindeau, făcându-mă să-mi doresc să opresc timpul în loc pentru totdeauna. Aș fi vrut ca David să aibă aceleași simțăminte...

— Unde o să mă duci? m-a întrebat după cinci minute în care mersesem fără să ne vorbim.

— La câțiva pași se află parcul Tineretului. Dacă ar fi să te iei după mine, fiind renovat de curând, aș spune că acesta și cel din Trivale sunt cele mai frumoase parcuri din oraș.

— O să te cred pe cuvânt.

Îl priveam ca pe un extraterestru în sens pozitiv. Nu, nu existau cuvinte prin care să-l laud, dar dacă ar fi trebuit să-i dau o notă de la unu la o sută, cu cât conversam mai mult, cu atât mă convingeam că bărbatul acesta merita nota o mie unu. Tocmai îmi spusese că are încredere în mine. De ce? De ce el? De ce eu?

— Nu te aștepta la cine știe ce, doar că... e mai gol și îți induce o stare anume.

— Te-aș întreba de ce cauți singurătate, dar cred că știi răspunsul. Ai impresia că toți ceilalți îți sunt superiori, ceea ce este total eronat. În viață trebuie să te ghidezi după unul dintre următoarele principii: fie suntem cu toții egali și nu există criterii de genul oameni mari versus oameni mici, fie profiți de dreptul de a fi și a te considera superioară celorlalți.

— Aș vrea să cred că este o glumă ce spui acum și țin să te contrazic. Când te naști și crești într-un anumit mediu,

e greu să-ți mai schimbi mentalitatea atunci când ajungi aproape de vârsta de treizeci de ani. Viață simplă, gândire simplă.

Oricât m-aș fi străduit să-mi schimb felul de a gândi, știam că era inutil. Asta sunt, așa simt și așa gândesc.

— Poate voi reuși să te fac să cugeți altfel în perioada pe care o vom petrece împreună.

— De ce să te vaiți dacă nu te doare? l-am întrebat, ridicând cu nepăsare din umeri.

— Este cumva o altă formă a zicalei de ce să mă leg la cap dacă nu mă doare?

A râs, de parcă i se păruse că spusese o glumă drăguță. Eu m-am rezumat la a zâmbi.

Ce-i păsa lui dacă mă schimbam sau nu? Eram o străină cu care făcuse biscuiți vanilați cu tot felul de chestii calorice prin ei, tipa care-l lăsase să intre în casă, deși era amețită de vinul pe care-l consumase înainte ca el să-i bată la ușă. Eram tipa căreia îi spusese că ceasul indica că era trecut de miezul nopții. Mă mințise atunci, adăugând o oră în plus celei reale. Eram femeia pe care o ajutase la curățenie și care îi pregătise o omletă deplorabilă la micul dejun.

— După cum vezi, locul pare abandonat de oameni, i-am atras atenția atunci când am făcut primii pași prin parc.

Am schimbat subiectul, pentru că putea să devină dureros pentru mine dacă l-am fi continuat.

— Tehnologia ocupă un loc prețios în viețile noastre. Nici nu ne dăm seama că în realitate sunt un fel de droguri electronice care ne distrug planul social. Cândva, locurile acestea erau ca niște tablouri scumpe. Femeile se plimbau la brațul soților...

Deja nu-l mai ascultam, doar mă uitam la brațele noastre unite, gândindu-mă la soți și soții. Ah, cât aș vrea să fi fost în locul lor!

Pe parcursul plimbării, David mi-a vorbit fără să se oprească, dar de puține ori am fost atentă la ce spunea. În rest, aprobam instinctiv, din când în când, ca să nu-și dea seama că pluteam pe cei mai fini nori de zahăr.

Ne-am întors acasă după aproximativ patru ore. Fiecare a intrat în camera lui și nu ne-am mai întâlnit. El și-a terminat proiectul pe care trebuia să-l prezinte a doua zi, iar eu m-am ascuns ca o prostuță. Am stat ghemuită pe patul meu, iar preț de câteva ore am visat cu ochii deschiși. La David... da. Nu am putut să mai arunc aceste idei la coșul de gunoi. Nu am mai avut forța să le ignor, așa că am decis să le dau frâu liber. Poate chiar să mă îndrăgostesc, să sufăr, să plâng, să blestem mai târziu că am căzut în această plasă, dar măcar pentru câteva zile în nu știu câți ani, să-mi permit să aspir la un bărbat pe care nu-l voi avea niciodată.

Listă cărți Anne K. Joy

Seria Demonilor:

- 1) Demonii iubirii, 2014 – Jessica Thomas, Ian Peterson
- 2) Demonul ucis, 2015 – Cecile Peterson, Matthew Anderson
- 3) Demonii trecutului, 2015 – Christina McCarty, Edward Connor

Seria Identități false:

- 1) Descoperă-mă, 2015 – Ana Duarte, Nick Adam
- 2) Ascunde-mă, 2016 – Mara Dima, Alex Adam
- 3) Recunoaște-mă, 2016 – Ema, Simon Duarte

Alte romane:

- 1) Dragoste în 30 de zile, 2016 – Adele, David Antonov
- 2) Azi, mâine și pentru totdeauna, 2017 – Meredith Hathway, Dustin Woods
- 3) Ciocolată, dragoste și Crăciun, 2017 – Julia Bailey, Duncan McKendrick

<http://www.annekjoy.ro>

<https://www.facebook.com/anne.k.joy>

<http://www.instagram.com/annekjoy>